څيرې ګرېوان

(شعري ټولګه)

شاعر
[illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: ثيرې ګرېوان

شاعر: بورجان غايب

کمپوز: عبدالوهاب مومند

اړيکه: (۰۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com

اېډېټ: د بغلان ادبي بهير کره کتنې ګروپ

خپرندوی: بغلان ادبي بهير

خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار

چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۱۴۰۲ل / ۲۰۲۳ع کال

کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د خپل شعر سپېڅلي غږ ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورجان «غایب» د شعر په دنیا کې

شعر پېژندونکي وايي، څومره چې شاعر په شعر پوهېږي، هغومره یې شعر کمېږي، نه پوهېږم چې د شعر پوهانو دغه اټکل به څومره شاعران ورسره ومني، په اوسني حالاتو کې د ادب په نوم تر ناول، لنډې کیسې، رومان او نورو اثارو شعر ویل او شعر لیکل ډېر شوي او هم د شعر کتابونه زیات چاپ شوي دي، دا ځکه چې په اوسني عصر کې د شعري ټولګې په چاپولو بندیز نشته، که ادبي مرکزونه د شعر ټولګه نه چاپوي، خو اوسني حالاتو دومره سهولتونه رامنځته کړي چې حتا دا دی ځینو شاعرانو په خپل شخصي لګښتونو خپل کتابونه چاپ او لوستونکو ته وړاندې کوي.

د کتاب په کیفیت خبره نه کوم، دا پرېږدم لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي، خو هر شاعر او لیکوال دا ارمان لري چې کتاب یې چاپ شي چې له هغه جملې زه پرې لیکنه کوم، د بورجان «غایب» شعري ټولګه «خیرې ګرېوان» ده چې د غایب په ژوند دا لومړۍ ټولګه ده چې چاپېږي. ښاغلی بورجان «غایب» په مرکزي بغلان کې «د کوږ چنار» په نامه د ادبي بنډار مینه وال و او د بهیر په یو ادبي بنډار کې د ګډونوالو ادبي تنده په دا لاندې غزل کې داسې ماته کړه، لکه د شبنم پرخه چې د ګلاب په ستوني کې رغړي را لغړي او د ګلاب بوټي ته رونوالی او ښکلا وربښي.

مشاعرې وي شاعران وي زه دې نه یم
تل خوشحاله دې یاران وي زه دې نه یم
کوږ چنار به سم چنار شي چې قوت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ضعيف دې پهلوان وي زه دې نه يم
لکه ستوري په اسمان کې وي روښانه
هم دې تندر هم توپان وي زه دې نه يم
د خوشحال او د رحمان شمع ترې غواړم
هر يو پوه لکه لقمان وي زه دې نه يم
هر ميدان کې يې برى له خدايه غواړم
د دنيا دې اتلان وي زه دې نه يم
تر ابده به حيات وي مرګى نشته
په انسان کې انسانان وي زه دې نه يم
يو بيت شعر به يې په درست جهان ور نه کړم
ما ته ګران د خپله ځان وي زه دې نه يم
معلومېږي چې شفا مې د هر رنځ دى
هم طبيب وي هم درمان وي زه دې نه يم
غايب بل ته په دعا دى ځان يې هېر دى
تل دې دا ارزو ارمان وي زه دې نه يم

غايب صاحب د مطلبي، خودخوا او پر ملګرو سر ټکولی او ناراضه ښکاري او د قلم په ژبه يې داسې غندي:

بد ملګرى دې چې مل شي
ښه قسمت به دې بدل شي

د ژوندوانه په اوږدوکې بعضې انسانان د خپلو ستونزو د حل لپاره مثبتې لارې چارې تموي، چې په ژوندانه کې د خير ښېګڼې او ښېرازه ژوند د لاس ته راوړلو لپاره هڅې کوي او ځان خپلې موخې ته رسوي او ځينې داسې ځوانان هم شته چې د ځوانۍ په نيلي سپور؛ نه د دنيا او نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخرت غم لري او د خوب او خيال په زانګو زانګي؛ فکر کوي چې تل به ژوندي وي، هغه د فارسي ژبې يو متل دی وايي «ابله زنده خوش است» نن سبا ټکنالوژي پرمختګ کړی او داسې برقي ابزار په ننی نړۍ کې پيدا شوي چې په مثبتو لارو کارول يې ګټه لري. خو اوسني ځوانان يې په منفي لارو کاروي. لکه غايب صاحب مبايل ته په څو بيتو کې داسې اشاره کړې ده:

موبايل کې ګانې ګورم نه د مشر په منت يم
د ګټې د کار نه يم نه هېڅا ته ملامت يم
د کارت به درغجن شم چارج هم نشته ده لااليه
د جيب په موبايل باندې ځوانانو کې اوچت يم
ګانې د کنجشکک مې دي ثبت کړي موبايل کې
چې را ټول په ما ځوانان شي بيا د ټولو د صفت يم
د کور و تباهي ته مې بس دا ليخې را نغښتلي
ځوانان راته ښه وايي مور او پلار ته مصيبت يم
د ښو پر ځای د بدو ګټه واخلم مبايل نه
په کومه لار روان يم چې ګوښه له شريعت يم
سر ټيټ سترګې مې ښکته لوفري يم شرمولی
راتلونکی شوله ورانه چې اخته په دې لعنت يم
نه مې خپله لار صحيح کړه نه بل چا ته په خبرو
نه مې خپل ځان پېژندلی نه خبر په مسووليت يم
نه مې شرم له چا کيږي رينګ مسکال مې شوله دنده
نه په سيال او غم پوهېږم نه خبر زه له غيرت يم
خوله دې بنده که غايبه مه کوه سپينې خبرې
که هزار ځله مې ګرم کړې زه په جهل سلامت يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اور له خولې ګلان نه دي ټوکېدلي، اور سوزول کړي، اور وراني دی، اور تباهي ده. کلونه کيږي چې زموږ ګران هېواد افغانستان کې د جنګ تورې وريځې را خورې دي چې تورو وريځو توره د غم شپه او د جهالت توره لمن چې د شرق او غرب لخوا را خوره ده او ذره چې دا تورې وريځې په سپينو وريځو بدلې شي او لکه د پسرلي په شان په لوړو او ژورو، سمه او غر د رحمت بارانه څاڅکي، ژونديو ژوو او نباتاتو ته د ښيرازه ژوند هر کلی وايي، غايب صاحب هم د ګران وطن په ناخوالو ژړېدلی چې وايي:

څوک په مرمۍ څوک په بمو ټوټې شول
په کوم پرهر په کوم بدن وژاړم
ولس يې سپر ونيوه هر توپان ته
له کوم رهبر له کوم واکمن وژاړم
د ولس کور خو سوله ساتو وران کړ
په کوم يتيم په کوم غمجن وژاړم

غايب صاحب چې کله ما د لومړي ځل لپاره د «کوږ چنار» په ادبي غونډو کې ليده، ملنګ صفته، مينه ناک ښکارېده. په يوه ادبي ناسته کې مو ځنې د تعليم په اړه وپوښتل، ويل يې چې تر نهم ټولګي پورې مې په ګاونډي هېواد پاکستان کې د هجرت په وخت کې زده کړې کړي او د اقتصادي ستونزو له کبله يې د بکلوريا تر کچې زده کړې نه دي کړي ولسي شاعر او د ولس له منځه را پاڅېدلی ليکوال دی، د کوچنيوالي يې د شعر او شاعري سره مينه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غایب صاحب په خپل هنري فن او خیال د خپل زړه درد د شعر په قالب کې انځور کړی او په غزلیز ډول د خپل قسمت څخه نالېدلی او هم ژړېدلی ښکاري چې دا بیت کې داسې یې وایي:

له خوشحالۍ دې کړم ګوښه قسمته
ډېر یمه تا ته په غوسه قسمته
ناورین تندی د ماتولو وړ دی
روښانه ورځ دې کړه را شپه قسمته

کلونه کېږي د هېواد ولسونه د جنګ د ناورین په لمبو کې سوزېدلي او د جنګ ناخوالو د وطن په فضا توره لمن را خوره کړې ده، دا د امن فضا او د امن د لمر ځرک په امېد ورځې او شپې تېروي او د فقر، غربت سلسله لا پسې غځېږي. غایب صاحب داسې وایي:

هر چا له خپله موجوده قوته کار واخیستو
چا په ولس دی ظلم کړی چا ازار واخیستو
تېر حکومت نه موږ ته هېڅ په میراث پاتې نه شو
وخت غنیمت را نه دا ټول ظالم بادار واخیستو

ښاغلی بورجان غایب د خپل افغانیت احساس له وجې نه چا ته ژاړي او نه چا ته خپل ګریوان څیروي. د ننګ غیرت پګړۍ یې پر سر تمبلې او د ټیټ سر ژوند یې نه خوښېږي او که څوک یې په افغانیت او افغاني غرور تور شال وغوړوي، د هغو تاریخ او فرهنګ هم په ادبي ژبه داسې څیروي. لکه دا بیتونه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د افغان په غیرت باندې څوک تور شال غوړوي
هم به یې تاریخ، هم به یې فرهنګ، هم به یې دیوان خیرې کړم
بیدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غیرت راغلی
دا د غفلت درنه برستن به د پاسبان خیرې کړم

د ښاغلي بورجان غایب شعري ټولګه «خیرې ګرېوان» په لوستلو د مینه والو طبعه روښانه او ادبي تنده ماته کړې، په پای کې دا خبره کوم چې یو څوک د چا په ادبي اثر څېړنه او شننه کوي، د دې دوو اصولو په رڼا کې باید وڅېړل شي، لومړی د فورم په لحاظه او دویم د محتوا په لحاظ؛ د فورم په لحاظ د بورجان غایب په اشعارو کې یواځې غزل تر سترګو کېږي او نور فورمونه لکه څلوریزې، نظم، ټپیزې او ازاد شعر څرک پکې نه لیدل کېږي نو مالومه ده چې غایب صاحب د غزل سره د ده بې کچې مینه ده، دغه راز غایب صاحب شاعري له درد احساسه ډکه شاعري ده نو مې چې د ده څو کلام نمونې ولوستلې، زړه او سترګې مې بلې خواته نشوی اړولی، تر پایه مې لوستې؛ خو څه کمی او زیاتی به د سیلاب له مخې او یا د وزن له پلوه پکې وې خو هغه پرېږدو، د ده د کتاب لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي.
غایب که څه هم زده کړې نه لري خو د ده ناسته پاسته علما، ادبي فنکارانو او هوښیاره خلکو سره ده، وایي «ګلونه رنګ رنګ عطرونه یې یو رنګ» غایب شاعري لکه د نامتو وتلو شاعرانو په څېر له تخیل او تصویره ډکه شاعري نه ده خو په خپل ادبي هغو یې ساده، سلیس کلمات او الفاظ په خپل فن کلام کې کارولي چې هر څوک یې ولولي، مانا او مفهوم ترې اخیستی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي غايب ته د «خيرې ګرېوان» ټولګې مبارکي وايم، د خدای ج څخه د اوږد عمر غوښتونکی يم، قلم يې خوزن او د لا زياتو برياليتوبونو په هيله!

په درنښت

جمعه خان توخی

د بغلان ادبي بهير غړی

۱۴۰۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب ستوري

که د غايب ستوري په لټون ياست، نو د مرکزي بغلان د ښار سيمو څخه د ډېرو شاړو او کروندو ځکمه څخه به تېرېږئ، د بغلان سيند څخه به پوري غاړې اوړئ، سيند به د شنو کروندو منځ کې پاتې کېږي او تاسو به ترې ځئ، څو چې د کوږ چنار او منګلو کلي رويباري کوئ تر هغو به د آل خواجه او نوروزک شاړې للمې تاسو ته انتظار باسي، هو منګلو په کلي کې د هغو شيهدانو جنډې ښه په خوند رپېږي کومو چې د وينو څښونکو اجنبيانو جنډې ورټيټې کړې، له دعا وروسته به د خدايدادخېلو په مالت پېښ شئ، له دې ځايه د غايب ستوري څېرې ګرېوان ريښکی پيلېږي يو صادق او د نړۍ له ډېرو شرلټو عناصرو سره نا اشنا، غايب بورجان ژوند کوي هلته يې کور او اديره ده، لګيا دی د سمون او اصلاح لپاره خپلو هم اره موجوداتو ته نصيحت کوي او ژاړي.

و سترګو ته مې ګوره ستا د مينې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې ندي ته پر ما نشې غلط

دغه له سترګو غايب ستوری د خپلې ټولنې نبض سم پېژندلی او د بل انسان غاړې ته ناروا غم ور اچول چې د ناسمو رواجونو څخه سرچينه اخلي، ترې ځورېږي په پوره جرئت او نرم کلام سره د ټولنې وګړو ته د نصيحت ژبه کاروي.

ظلم چا وکړ، چا يې غم، چا يې سزا وليده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار څه پکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب بورجان د مينې له هجره په ځان تاوېږي، ملنګ غايب په وجود کمزورى او په زړه کې سپين پيدا کړي دي، خو د هجر او نا متوازن وېش څخه لا هم په شکايت او ژړا دى، لا يې دغه درد نه ده هېر شوى او ښکاري چې دغه ښکارنده لکه د وجود غړي تر ډېره ملګرتيا کوي.

د ماهي په شان په وچه کې لويدلى يم غايبه
يار مې ستورى د اسمان شو راته مه وايه مه ژاړه

د کرکر ګلونو دغه غايب ستورى لکه د ټولنې نور ناصح انسانان د خپلې چيغې تقدس او د اورېدونکو کاڼه غوږونو له څوره په ځان راغلي دي، لکه د نوح لارويان عمر يې د قوم اصلاح ته وقف کړ خو د محدودو اورېدونکو پرته ټول قوم د عذاب اوبو وخوړ، په سرو سترګو غايب محزون اسويلي وباسي.

وچاته وژاړم، و چاته خپل ګرېوان څيرې کړم
فرياد مه نه اوري که ټول کميس په ځان څيرې کړم

ملنګ غايب د نصيحت کچکول ټولو ته اوږد کړى دى او د خپلې سپېڅلې توبرې څخه په هر موجود ښېګڼې او نېکې لارې وړم شيندي، د حاکميت تخت ناستو ته د بقا او فنا سبق ښه په خوند اوروي.

غايب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذليل وليدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصله زياته شوه

الله تعالى د کرکر ګلونو کاروان د همداسې ګړندي او محفوظ ولري، چې راتلونکې نسلونه يې د پند او ادبي ښکلاو څخه له باران ګټمن شي، بورجان غايب صيب ته د (څيرې ګرېوان) لومړی شعري ټولګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ مبارکي وایم او همدا راز د بغلان ادبي بهیر ټول غړو ته چې د کتاب چاپ اړونده موضوعات لکه: کره کتنه، ایډېټ، کمپوزینګ، خپرندوی او ټولې چاپ چارې یې په بریالي توګه مدیریت کړل، ټولو ته بیا بیا مبارکي وایم.

په ادبي مینه

عبدالمبین صافی

بغلان ادبي بهیر

۱۴۰۲- جوزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ صفته شاعر

څومره چې د شاعر پر شعر خبرې ګرانې دي، هومره د شاعر پر کرکټر هم بحث ګران تماميږي. لکه څنګه چې د ادبپوهنې په کتابونو کې شعر مرموزه وينا بولي، همداسې د يو انسان کرکټر هم د اروااپوهنې له مخې پېژندنه يې سخته وي. آن شعر پوهان وايي چې د شعر اره مانا د شاعر په زړه کې نغښتې ده، څنګه چې د شاعر مطلب او موخه په شعر کې اوبدل شوې وي، کېدای شي موږ يې د خپل له نظره مانا ترې اخځ کړو، ځکه شاعر خپل درد ژړوي او موږ تر هغې اندازې له شعر څخه د مانا حس درک کوو چې يا مو هغه صحنه ليدلې/ اورېدلې وي او يا مو تجربه کړي وي. څه چې د شعر پېژندنه کې موږ سره تر ډېره په ظاهري مانا او تر لږ اندازې په باطني مانا کې مرسته کوي، هغه د شعري صنايعو او ځانګړنو په مرسته تشخيصول او را برسېره کول دي. په ورته توګه اروپوهنه کې وايي چې د يو انسان کرکټر هم د هغه له کړنو، خبرو او سټايل له مخې تشخصېدلی شي، کوم چې د يوه انسان خوی او خواص هغه کرکټر او ځانګړنو خوا تمايل کا.

څومره چې ما د بورجان غايب شعرونه لوستي، هغومره مې د ده ملنګي، خلوص او مينه د ولس او وطن پر وړاندې حس کړې ده. لکه څنګه چې غايب صاحب ملنګ صفته کرکټر لري، سپينې خبرې کوي، د زړه او د خوله خبره يې يوه وي او د ملنګ په څېر ساده جامې او په يوې لرې پرتې سيمې، ملنګانه ختين کورګي کې، ژوند کوي؛ همداسې د ده شعر هم روان، سليس، د ولس په ژبه برابر او کليوالي رنګ لري، د زړه او د خوله خبره يې په شعر کې يوه وي او د چم ګاونډيانو ژړا، د تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل کلن جګړې له امله د ختين دېوالونو ورانېدل او د ځوانې ککرۍ د شهيدانو درد هم ژړوي. اصله خبره همدا ده چې د غايب صاحب د شعر رسالت د ولس ناخوالې انځوروي، کله يې چې ولولې داسې فکر درځي، چې دی د مظلوم ولس د زړونو انځورګر دی، لکه څنګه چې يو ملنګ د يو چا لپاره د خير دعا کوي، غايب صاحب هم د ولس ښادي لپاره د خير لاسونه لپه کړي دي، که له يوې خوا د ولس درد ژړوي، خو له بلې خوا د خيرښيګڼې دعا ورته کوي.

د غايب صاحب شاعري کسبي نه، بلکې ذاتي ده. دا د خدای متعال يوه لورېينه ده پرې، چې ده ملنګ صفته شاعر ته يې د شعر ويلو استعداد ورکړی. غايب صاحب خپله وايي، چې يوازې تر نهم ټولګي پورې يې زده کړې کړي دي. نه دی له کوم اکاډميک چاپېريال څخه فارغ شوی دی او نه هم د ده شاعري کومه کسبي مهارتونه لري. مازې غايب د ولس لمن نيولې ده، د شاعرۍ ځانګړنې يې د ولسي ادبياتو خواصو خوا تمايل کوي او د نوموړي شاعري تر ډېره طبيعي رنګ او جوړښت لري. که څه هم د شعر وزن پوهنه ورته ګرانه برېښي، خو د شعر په جوړونه کې کوم بيتونه چې تر منځ (سيلابوټونيک) هماهنګي ولري، دی خپله شاعري پر مخ بيايي او د شعر آهنګ له مخې خپل شعرونه ليکي. همدارنګه کندهارۍ لهجه د غايب په شاعرۍ کې غالبه ده، د ابلډېټ او کتني پر مهال کره کتونکو تر ډېره په معياري ژبې باندې ټينګار او سمونې کړي دي. د موضوعاتو له مخې د غايب صاحب په شاعرۍ کې د مور ستاينه، د ولور اخيستلو غندنه، معلم ته لارښوونه، فکر روزنه، د آشتي او سولې خواږه لفظونه، فساد غندنه، د ښې حکومتولۍ وړانديزونه، له هجران نه کړېدل، موبايل نه سمه ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخيستنه، قسمت څخه شکايت، بد ملګرى، عشق او وطنى مينه د ده په شاعرۍ کې نغښتې عناصر دي.

بورجان غايب د يوې ټولنې منتقد په توګه خپل ليدلي حالونه يې په ښه انداز نقد او هم يې لارښوونې ورته کړي دي. د ټولنې ناوړه دود لکه «ولور اخيستل» د جنګ غندنه، هغو ځوانانو ته چې له وطنه بهر زړه ښه کوي، د شعر په ژبه ورته داسې کيسې او روايتونه رانغاړي، چې د تجاربو يوه ګډوله جوړوي. غايب صاحب خپل شعري استعداد داسې څرګندوي چې يوه کيسه او حکايت هم د شعر په ژبه اړوي، لکه ده خپل د سيمې (نوروزک) يوه جالبه کيسه په ياده شعري ټولګه کې په موزړ لولي. همدارنګه نوموړي خپلو شعرونو کې نوي ترکيبات کارولي دي، لکه نيمګړي ژوند لپاره «نيم ځالی ژوند» بل دا چې د الفبا تورې يې په مسلسل ډول په شعر کې توصيف کړي او راوړي دي.

بورجان غايب د علم خپرولو پلوی دی، نوموړي خپله سيمه کې هم په (معلم صاحب بورجان) مشهور دی او ډېره موده يې خپله سيمه کې د ښوونکي سپېځلي دنده هم پر مخ بيولې ده. دی په يو ځای کې وايي:

نه مې دولت نه مې حساب پکار دی
زما قلم، کاغذ، کتاب پکار دی

يوه ورځ زه او «احسان الله احساس» د ده ديرې ته ورغلو، غايب صاحب خپل کليوالي عادي ژوند باندې لګيا و، ځينو زورواکو د ښوونکي سپېځلي دنده هم ترې اخيستې وه، دی اوس په مالدارۍ او دهقانۍ باندې بوخت و، د کور تر مخ يې د مېوو يو لوی بڼ هم درلود، ما ورته کړل، که څه هم اوس امنيت حاکم دی، جګړې نشته، نور د ژوند بدرنګۍ پرېده، خپلو شعرونو کې مينه والو ته دې د ژوند ښکلا را

(c) ketabton.com: The Digital Library

برسېره کړه، دوی مینې ته را وبوله، چې له ژوند څخه نور هم خوند واخلي. دی یو څو شېبې چورتي شو او بیا یې راته وویل (چې څنګه ټولنه روانه وي زما شاعري به هم ورسره همغه شان روانه وي.) خدای متعال دې غایب صاحب ته د عافیت ژوند ور نصیب کړي، ډېر پاک زړی انسان دی، زه نورې خپلې خبرې په دې «ملنګ صفته او ولسي شاعر» پای ته رسوم، د خوښۍ خبر دا دی چې بغلان ادبي بهیر یې د «خیرې ګرېوان» شعري ټولګه چاپ کړې ده، لومړی دې ده ته مبارک وي او بیا دې د ده د شاعرۍ ټولو مینه والو ته؛ د کرکر د ګلونو دا لړۍ دې تلپاتې او زرغونه وي. د نوروزک غمې د لا نورو پنځونو په هیله!

د پاچاهۍ لایقه یاره
د بزرګۍ کیسې دې واورم وویاړمه

په خورا ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۴۴/۱۱/۲۷
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

شــــپه د قــــدر، ورځ د اخـــــتر کــــړې ربــــه
پــــه ســــپين ايــــمان مــــو منــــور کــــړې ربــــه

تېــــره روژه شــــوه، مــــوږ صــــابر پــــاتې کــــړې
د مغفــــرت شــــال را پــــر سر کــــړې ربــــه

اللـــــه زمــــوږ دغــــه نــــاچيز عبــــادت
قبــــول، منظــــور يــــې پــــه خپــــل در کــــړې ربــــه

يــــا ای هــــادي را هــــدايت کــــه نصــــيب
مــــوږ هــــدايت تــــه برابــــر کــــړې ربــــه

تــــه يــــې خــــالق او هــــم مالــــک پاچــــا يــــې
څــــوک پــــه جنــــان څــــوک پــــه سقر کــــړې ربــــه

ربــــه دا ســــتا رضــــا زمــــوږ نصــــيب کــــړې
مــــوږ يــــوو بــــدتر تــــه مــــو بهــــتر کــــړې ربــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه مالکـــــه راتـــــه زړه صـــــفا کـــــړه
لـــر مـــو لـــه خـــوف او لـــه خطـــر کـــړې ربـــه

ســـتا د پوښـــتنې مـــوږ ځـــواب نـــه لـــرو
را شـــــفاعت د پیغمــــــبر کـــــړې ربـــــه

خـــالق ســـبحانه خپـــل حبیـــب پـــه خـــاطر
تـــه خپـــل رحمـــت راتـــه نـــاصر کـــړې ربـــه

لاســـــونه پورتـــــه د رحمـــــت پـــــه امیـــــد
روښـــانه ورځ مـــو د محشـــــر کـــړې ربـــه

پـــه بنـــدګانو کـــې غایـــب ناچـــار دی
ایـــمان توښـــه یـــې د ســـفر کـــړې ربـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت

له خوشحالۍ دې کړم ګوښه قسمته
ډېر یمه تا ته په غوسه قسمته

ناورین تندی د ماتولو وړ دی
روښانه ورځ دې کړه را شپه قسمته

د ازلي په تقدیر څه نصیب شول
زه خو له تا کوم ګیله قسمته

دومره قصور نشته چې ته یې ګڼې
چې لټوي راته پلمه قسمته

دا یو غم نه دی چې یې تېر کړمه زه
زه وزګار نه شوم یوه شېبه قسمته

وایي خزان باندې سپرلی به راشي
لږ تسلي خو را کوه قسمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکـــــر او غــــم دی خوشـــــحالي کومــــــه ده؟
ولـــــې دې دومـــــره کـــــړم خپـــــه قســـــمته

پـــه دې نـــيم ځـــالي ژونـــد ســـتومانه شـــومه
نـــور بـــه کـــوې را بانـــدې څـــه قســـمته

يـــا خـــو مـــې پرېـــږده يـــا لـــه ژونـــده وځـــم
د غايـــــب دا عظـــــم وعـــــده قســـــمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب

د خندا پر ځای ژړا ده را نصیب
د اعمالو دا سزا ده را نصیب

آیینه د خپل عمل ده رانه ورکه
د خپل جرم دا جفا ده را نصیب

د حریص دا وږې سترګې نه مړیږي
د ظالم نفس تقاضا ده را نصیب

چې اخلاص او صداقت نه وي عمل کې
بس نیمګړې مو دعا ده را نصیب

مدام یوو د غلیمانو تر غابن لاندې
په ملکو کې آریانا ده را نصیب

د یوه څخه چې خلاص د بل په خوله شو
دا د کوم مظلوم ښېرا ده را نصیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــــورې شـــــپې د تــــوره بختـــــه را سره دي
دا د غـــم پېټـــی پــــه شـــا ده را نصـــــيب

بـــس د علـــم رڼـــايي مـــو نصـــيب نـــه شـــوه
تـــل ســــنګر مرمــــی ســــلا[1] ده را نصــــيب

خوشـــحالي پلــــوري غايــــب غمونــــه اخــــلي
ازلي دغـــــــــه ســــــــودا ده را نصـــــــيب

[1] سلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمع او پتنګ

چې عاشق شو خوار پتنګ په شمع باندې
ټول وجود يې سره لمبه شو ولوېد لاندې

هر عاشق په عاشوقۍ کې خپل مقام وي
خو تر ټولو نه پتنګ شو ترې نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور

هـر چـا لـه خپلـه موجـوده قوتـه کـار واخيسـتو
چا پـه ولـس دی ظلـم کـړی چـا يـې ازار واخيسـتو

تېر حکومت نه موږ ته هېڅ پـه ميـراث پـاتې نـه شـو
وخـت غنيمـت رانـه دا ټـول ظـالم بـادار واخيسـتو

کــوتر مــې خلــک د دې لارې نــه يــې ډېــر وژړل
اوس ډېر خوشحال دي د بې لارو څخه يې لار واخيسـتو

دا يې انصاف پـه يـو سـړک شـو بـل رمـټ پـاتې شـو
په يوه خوار باندې يـې ټـول د سـړک بـار واخيسـتو

ډېر داسې ول چـې دې سـړک يـې قسـمتونه خـوړل
چې راغی زور هم يې قسم، هم يـې اقـرار واخيسـتو

و زورور تــه هــر ســړی عــاجزه ښــکاري اشــنا
خـود بـه راضي وي زورور لاس کـې متـار واخيسـتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آل خواجــه شــول کــوهي کــار د ســړکونو وروره
د بلوڅـــانو عجیبـــه د تېـــر وخـــت وار واخیســـتو

مخکې بلـوڅ بـه د ځنګـل اوبـو کـې غـرق اوسـېدل
اوس یې په دښته کې مالچر زمور د پلار واخیـــستو

بلــوڅ چــې لارې جــوړوي کــار دې پخپلــه وکــړي
اهلي خواجه څخه یـې لار او هـم روزګـار واخیسـتو

اهلي خواجه قـوم بـه دا لـوی سـړک منلـی نـه وای
د طالیبـــانو لـــه ټوپـــک څخـــه یـــې ډار واخیســـتو

غایـــب دا وایـــي پـــه هېڅـــا غاښـــونه مـــه لګـــوئ
بهبـــود بـــه نـــه شي د ازار نـــه څـــا بـــازار واخیســـتو

یادوونه: د مرکزي بغلان په شمال لویدیځ د آبقول په سیمه کې یو کلی د «آل خواجه» په نوم یادیږي، «بلوڅان» د مرکزي بغلان په لویدیځ کې یو کلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفبا توري

شروع په بسم الله کړم، الف اسم د سبحان دی
ب ـ بنده ته ت توبه کړه، بیا ارمان دی

ث ـ ثواب طلب کړه، ج له جلاله ویرېږه
خ ـ که خدای راضي شي، د دلیل ځای دې جنان دی

ذ ـ ذکر د رب کړه، ر روان په سمه لار شه
ز ـ زنګدن کې سین د ساه وتل ډېر ګران دی

شین شکر ګزار شه، ص صفا ده لار معلومه
ض ـ په ضلال نه شي، ط شیطان دښمن انسان دی

ظ ـ په ظلم زور ع په عاجزو ستم مه کړه
غ ـ غالبه خدای دی، ف فقیر ځان دی ناتوان دی

ق ـ قابله ځان کړه، ک د کبر منزل ګوره
ل ـ لا څو ژوندي یوو، م مړي جوړ په قبرستان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ن ـ نکیــــر پــه قــبر و واحـــد کــوي پوښـــتنه
ه ـ هغه به ځواب ورکړي چې تېر کړی یې ایمان دی

ل ـ الـــف همـــزه الم یـــا نېـــک نظیــــر شـــو
ی ـ ای هــادي ربــه رحمــت خــو بــې پایــان دی

خلاصــه الــف بــا شــوله د شــعر پــه ژبــه بانــدې
کــرم د رحمــت وکــړي غایــب غــرق پــه عصیان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوږ چنار مشاعره

مشـــــاعرې وي شـــــاعران وي زه دې نـــــه يـــم
تـــل خوشـــحاله دې يـــاران وي زه دې نـــه يـــم

کـــوږ چنـــار بـــه ســـم چنـــار شي چـــې قـــوت وي
هـــر ضـــعيف دې پهلـــوان وي زه دې نـــه يـــم

لکـــه ســـتوري پـــه اســـمان کـــې وي روښـــانه
هـــم دې تنـــدر هـــم توپـــان وي زه دې نـــه يـــم

د خوشـــحال او د رحـــمان شـــمع تـــرې غـــواړم
هـــر يـــو پـــوه لکـــه لقـــمان وي زه دې نـــه يـــم

هـــر ميـــدان کـــې يـــې بـــرى لـــه خدايـــه غـــواړم
د دنيـــــا دې اتـــــلان وي زه دې نـــــه يـــــم

تـــــر ابـــــده بـــــه حيـــــات وي مرګـــــى نشـــــته
پـــه انســـان کـــې انســـانان وي زه دې نـــه يـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت شـعر بـه یـې پـه درسـت جهـان ور نـه کـړم
مـا تـــه ګــران د خپلـــه ځـــان وي زه دې نـــه یـــم

معلـــومېږي چـــې شـــفا مـــې د هـــر رنـــځ دی
هـــم طبیـــب وي هـــم درمـــان وي زه دې نـــه یـــم

غایـــب بـــل تـــه پـــه دعـــا دی ځـــان یـــې هېـــر دی
تـــــل دې دا ارزو ارمـــــان وي زه دې نـــــه یـــــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد ملگری

بد ملگری چې دې مل شي
ښه قسمت به دې بدل شي
په فضول به عادتي شې
په عقبا کې به خجل شي
بد یار د ابلیس ورور دی
په ذلت باندې دې پل شي
نفس شیطان او بد همراه شي
د ایمان څخه تخل شي
درې طرف د بلاگانو
ترینه خلاص په کوم یو چل شي
د بد یار و زور ته گوره
په خپل کور کې اور په بل شي
د بد یار نه چې بیزار شي
افرین په دې عاقل شي
د بد یار نه تور مار ښه دی
د غایب دغه متل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط

يقـين د محبـت پـه بـې وفـا نـه شـې غلـط
ظـاهره کـې د ښـکلو پـه خنـدا نـه شـې غلـط

په حسن او ځواني باندې غرور لوی ناپوهي ده
حسنونه خاورې شوي وار به ستا نه شې غلط

د دنيا خيال و هوس د خوب ليدل دي نور څه نشته
يو پړک دی يوه لمبه ده په رڼا نه شې غلط

د ښو يې غشی جوړ دی د زړه وينې پې وباسي
د ظلم او ستم په انتها نه شې غلط

دلبره ستا په مينه کې صادق يم باور وکړه
رقيب په دې سرو سترگو په ژړا نه شې غلط

و سترگو ته مې گوره ستا د مينې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې نه دي ته پر ما نه شې غلط

مستقيمې لارې درومه دنيا پاتې ده غايبه
وفا او بقا نشته په دنيا نه شې غلط

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

خړې بـورې سـترګې، سـپين مـخ ونـه د چنـار لـري
بانـه شـول لکـه غشـي انـګـي لکـه انـار لـري

پـوزه يـې مايلـه څـومره ښـکلې ورسره ښـکاري
څـه عجيبـه شـونډې مـې جانـان د نوبهـار لـري

څـو خـبرې يـې وکړلـې پـه مينـې بانـدې مـا سره
څـه ښـکلې خنـدا لـري او څـه ښـکلې ګفتـار لـري

ښـه ونـه رسـا لـري باريکـه لـيلا ښـه ښـکاري
دغه صورت خوښ زما رقيـب پـه کـې څـه کـار لـري

تندی او خـولې صفت يـې دا هـم وړ د سـتايلو دی
زنـه يـې منـه شـوه مـړاوې زلفـې پـه رخسـار لـري

زړه مـې پـه ټوپونـو شي دا سـتا د مـخ ليـدلو تـه
ليلا مخ را څرګند کړه چـې غايـب سـتا انتظـار لـري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورجانې

تــه وې میزبانــه ســتا شــیدو بــه مــې تغذیــه کولــه
دا ستا بــې شــمېره شــبګیرې بــه زمــا هېــرې نــه شي

د شــو او بــدو تمیــز نــه و، مــرور بــه شــومه
د جــان قربــان د نــاز شــېبې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا سره دې پــه وړه ژبــه خــبرې کړلــې
ســتا د بچــو بچــو نــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا د خــاپوړو څــو قدمــه خوشــحالي وه پــه تــا
ســتا د لاســونو اشــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

ګرانې مور جانې ته مــې مینــه وې د ژونـد تـر پایــه
ســپیرې ســپیرې ســتا هــدیرې زمــا هېــرې نــه شي

بــې انتهــا دې صــفتونه دي غایبــه پــوه شــه
خــوږې خــبرې او قیصــې بــه زمــا هېــرې نــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل

موبایـل کـې ګـانې ګـورم نـه د مشــر پـه منـت یـم
د ګټــې د کــار نــه یـم نــه هېچــا تــه ملامــت یـم

د کارت به دروغجـن شـم چـارج هـم نشـته ده لالیـه
د جېب پـه موبایـل بانـدې ځوانـانو کـې اوچـت یـم

ګانې د کنجشکک مـې دي ثبـت کـړي موبایـل کـې
چې را ټول په ما ځوانان شي بیا د ټولـو د صـفت یـم

د کـور و تبـاهي تـه مـې بـس دا لیځـې را نغښـتلي
ځوانان راته ښه وایـي مـور او پـلار تـه مصـیبت یـم

د ښــو پــر ځــای د بــدو ګټــه واخلـم مبایـل نــه
پـه کومـه لار روان یـم چـې ګوښـه لـه شریعـت یـم

سر ټیــټ ســترګې مــې ښـکته لـوفري یـم شرمـولی
راتلونکې شوله ورانـه چـې اختـه پـه دې لعنـت یـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې خپله لار صحیح کړه نه بـل چـا تـه پـه خـبرو
نه مې خپل ځان پېژندلی نه خـبر پـه مسـوولیت یـم

نه مې شرم له چا کېږي رینګ مسکال مې شوله دنده
نه په سیال او غم پـوهېږم نـه خـبر زه لـه غیـرت یـم

خوله دې بنـده کـه غایبـه مـه کـوه سـپینې خـبرې
که هزار ځله مې ګرم کـړې زه پـه جهـل سـلامت یـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور اخیستل

لار د ذلـــت د رواجونـــو بیـــا دا لار څـــه پکـــار
چې خدایﷻ رسول وي ترې ناراضه هغه کار څـه پکـار

ښـــځه او نـــر دواړه اللـــه خپـــل بنـــده ګـــان ګـــڼلي
لــه دې نــه مــه کــوه انکــار دغــه انکــار څــه پکــار

ظلـم چـې وکـړو، چـا یـې غـم، چـا یـې سـزا ولیـده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار څـه پکـار

د لـور پـه وینـو پـه دې ظلـم زوی تـه کـور جـوړوي
چــې دا تمیــز و، د دې پــلار وایــه دا پــلار څــه پکــار

رواج ولــور یــې خپــل ځــان تــه قــانون جــوړ کــړی
دا ظلــم مــه کــوه اظهــار داســې اظهــار څــه پکــار

د ګـــل ښـــکلا مـــزه کـــوي د خپلـــو ګلـــو سره
چــې پـرې ګلونـه زخمــي کېـږي هغـه خـار څـه پکـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هــم تــر اوســه بــوډا وينـــي د ځــواني خوبونــه
په کړوپه مـلا لاس کـې امسـا پـه غـاړه هـار څـه پکـار

که پـه لکونـو ولـور واخـلي پـرې بهبـود بـه نـه شي
غايبــه ځــان بــه کـــړي ازار د بــل ازار څــه پکــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژاړم

زه په ولس که په وطن وژاړم
له کوم ظالم له کوم دښمن وژاړم

هم پر وطن هم پر بدن راته بمونه اوري
په کوم بلبل په کوم چمن وژاړم

اوس د ګلونو ځای اغزو نیولی
په کوم بورا په کوم ګلشن وژاړم

څوک په مرمۍ څوک په بمو ټوټې شول
په کوم پرهر په کوم بدن وژاړم

ولس یې سپر ونیوه هر توپان ته
له کوم رهبر له کوم واکمن وژاړم

د ولس کور خو سوله ساتو وران کړ
په کوم یتیم په کوم غمجن وژاړم

وجود یې نشته په بمو الوتی
په کومو وینو کوم کفن وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــه کـــوم فســـاد لـــه کـــوم زيانکـــار وژاړم
لـــه کـــوم يـــو غلـــه لـــه کـــوم رهـــزن وژاړم

پـــه څلـــور خـــواو کـــې دوســـتان نـــه لـــرو
لـــه کـــوم غـــربي لـــه کـــوم جـــرمن وژاړم

وطـــن ولـــس غـــم لـــه غايـــب سره وي
پـــه کـــوم پـــردي پـــه کـــوم ميـــين وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☙ تېر شو ❧

د ورځـــې تلــې نــه شــو د شــپې بــه تېــر شــو
د رقيبـــانو تـــر كـــوڅې بـــه تېـــر شـــو

زه يـــې پـــه مينـــه بانـــدې ګـــرم ګڼلـــې
بــس د هــر چــا د دې لانجــې بــه تېــر شــو

مـــا تـــه د زړه خـــبرې ســـپينه كـــوه
د دغـــې پټـــې اشـــارې بـــه تېـــر شـــو

هــر څــه چــې تېــر شــول بېرتــه نــه جــار وځــي
راځـــه لـــه دې زړې كيســـې بـــه تېـــر شـــو

مــا درتــه ويــل چــې د زړه حــال مــه وايــه
د ظـــالم وخـــت د دې څپـــې بـــه تېـــر شـــو

پـــه دې مالـــت كـــې غـــمازان اوســـېږي
لــه دې خپــل كــور او خپــل دېــرې بــه تېــر شــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هـــر ګړنـــګ بـــه تـــل همـــوار ګڼـــو مـــوږ
د خپـــل ژونـــدون لـــه دې اسرې بـــه تېـــر شـــو

راځـــه جانانـــه پـــه هـــا بلـــې کـــوڅې
کـــه چېـــرې بنـــدې وي پـــر دې بـــه تېـــر شـــو

غايبـــه وخـــت پـــه تـــا بـــوج شـــوی نـــه دی؟!
نـــور بـــه د فکـــر انديښـــنې بـــه تېـــر شـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

د معــــارف معلمـــــه وكـــــړه دې تــــه پـــام
پــــــه څلــــــورو دېوالــــــو ولاړ دی بـــــام

هڅوونـــــــه د تېـــــــر درس او نظافــــــت ده
هـــــم د نظـــــم دســــــپلين لــــــره مـــــدام

پــه هــر دم قــدم کــې وار بيــا د موضــوع شــو
پــه همــدې کــې شــاګردان پــوه کــړه تمــام

د مشـــق او تمـــرين كـــار درېـــيم قـــدم دی
پــــه مشــــق پــــاڼو كــــې لايــــق دی كــــه ناكــــام

څلـــــورم ارزيـــــابي د تـــــدريس وكـــــړه
نــــو هلــــه بــــه بيــــا تــــدريس شي اختــــمام

دا څلــور جامــه اوبــه پــه شــاګرد وڅښــه
پــه مانــا کــې بــه شــيرين شي ســتا کــلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــو ســم اخلــه پــه احتیــاط څلــور قدمــه
غوړېـــدلی دی پـــه هـــر قـــدم کـــې دام

هـــم پـــر تـــا بانـــدې لازم درسي مـــواد دي
لټـــوي بـــه یـــې کـــه ورځ وي کـــه ماښـــام

تـــه د درس مشـــاهدي تـــه بیـــا چمتـــو شـــه
چـــې دې لـــرې نـــواقص؛ واورئ پیغـــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنيت غواړو

بـــې پوســـتې او بـــې ســـنګره امنيـــت غـــواړو
بـــې لـــه ټانـــګ بـــې لـــه رنجـــره امنيـــت غـــواړو

نـــه نـــاټو او نـــه د پاســـه بمبـــار غـــواړو
بـــې ټوپکـــه بـــې عســـکره امنيـــت غـــواړو

چـــې نـــا حقـــه خواهشـــات و مـــخ تـــه بيـــايي
ټولـــه غـــرق شـــو بـــې ګـــودره امنيـــت غـــواړو

بـــې خطـــره افغانـــان غـــواړم وطـــن کـــې
لـــه پـــاميره تـــر خيـــبره امنيـــت غـــواړو

دا مظلـــوم ولـــس تبـــا شـــو بـــې قصـــوره
زخمـــي مـــړه شي نـــا بـــبره امنيـــت غـــواړو

حـــق ولاړ بـــه همېشـــه پـــه خپـــل مقـــام وي
باطـــل وخـــوړل ککـــره امنيـــت غـــواړو

ولـــې ســـوله خوشـــحالي نـــه راوړي کـــور تـــه
لـــرې لاس کـــړي لـــه خنجـــره امنيـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانــان کــه امنيــت غــواړي امنيــت نشــته
اوبــه خـــړې دي لـــه بـــره امنيـــت غـــواړو

چـــې حـــاکم مـــو امـــين نـــه وي امنيـــت نشـــته
پـــه زور نـــه کېـــږي پـــدره امينـــت غـــواړو

دا نـــاټو او دا فســـاد بـــه زمـــه وار وي
ولـــس لـــرې او لـــه شره امنيـــت غـــواړو

بُن کې جـوړ چـې حکومـت شـو دا مـو حـال دی
کيســه ورانــه شــوه لــه سره امنيــت غــواړو

هـــر ظـــالم همـــدې ولـــس پـــه مخـــه کـــړی
لـــرې نـــه ده دا خـــبره امنيـــت غـــواړو

زمـــوږ ټولـــو دا يـــو ســـوال دی ربـــه تـــا تـــه
وطـــن پـــاک کـــړې لـــه کـــافره امنيـــت غـــواړو

صـــــداقت او اعـــــتماد غـــــواړو غايبـــــه!
ګونـــدې ورځ مـــو شي بهـــتره امنيـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هجران

په قسمت کې مې هجران شو راته مه وايه مه ژاړه
ستا ديدن مې ډېر ارمان شو راته مه وايه مـه ژاړه

ستا يادونه مې اى ياره والله خوب کـې ژړوي تـل
زخمي زړه مې بې درمان شو راته مه وايه مه ژاړه

په بدن مې لړزه راشي چې رقيب دې څنګ کې ګورم
لوند په اوښکو مې ګرېوان شو راته مه وايه مه ژاړه

چـا تـه وژاړم صـنمه وايـه کـومې خواتـه لاړ شـم
په لمسون خپه جانان شو راتـه مـه وايـه مـه ژاړه

بې وفا غوږونه نشته، که هر څو چيغې فرياد کـړم
بس په صبر مې ګوزران شو راته مه وايـه مـه ژاړه

تور د سترګو به مې سپين شي که مې ته په نظر نه شوې
سود خو نشته ډېر مې زيان شو راته مه وايه مه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به ورک د سترګو نم شي نه به دا راته مسکا کړي
اور په ما پورې بغلان شــو راتــه مــه وایــه مــه ژاړه

د ماهي په شان په وچــه کــې ولیــدلی یــم غایبــه
یار مې ستوری د اسمان شو راته مه وایــه مــه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ایستلی

ګرانه و تا ته مې په شپو شپو انتظار ایستلی
په خپله ما د زړه په مینځ د مینې تار ایستلی

د چا رضا ده چې د ښکلو صفتونه کوي
ما خو په ټولو ښایستونو کې خپل یار ایستلی

اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمي زخمي کړي
ظالم رقیب راته د سورې ها چنار ایستلی

جانان د لرې اشاره کړه لاس په لاس به ګرځو
چې ور نږدې شوم له لستوڼي څخه يې مار ایستلی

د بې وفاو زړه په هېڅ بانډې نه يخېږي
بیایې د چا د زړه ويشتلو ته يې وار ایستلی

کله وفا کله جفا په دې زه ښه پوهېږم
خپل سر دې وخوري چې چا مینه کې دا کار ایستلی

په بدې ورځې مې ته ښه وپېژندلې اشنا
تا خو په ښې ورځې کې نوم د افتخار ایستلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا بـه ولـې پـه خپـل کـړي احسـان ونـه ژاړي
په اخر عمـر کـې لـه کـوره لـه اختيـار ايسـتلی

پـه نـاداري خـو ښايسـته غايـب بدرنګـه ښـکاري
نن دنيادار احمق سړی هـر چـا هوښـيار ايسـتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا خاندې ولې؟

ډېرې ترخې مې ورځې شپې شوې ته لا خاندې ولې
اوښکې مې تويې سترګې سرې شوې ته لا خاندې ولې

هره جفا دې زما په زړه باندې داغونه ايښې
چې د رقيب خواته نږدې شوې ته لا خاندې ولې

د عشق لمبې دې زما د زړه وينه را وچه کړله
لا مې د زړه غوښې را پرې شوې ته لا خاندې ولې

دا زه منمه چې وفا به خداى در کړي نه وي
سمې خبرې دې کږې شوې ته لا خاندې ولې

غماز دا ستا کوڅې ته پرې نښودم، شوم مايوسه
زما وړې وړې سلګۍ شوې ته لا خاندې ولې

بس د وفا تمه په تا کې ياره پاتې نه شوه
د غايب زړه درته ښېرې شوې ته لا خاندې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې کړم

و چا ته وژاړم، و چا ته خپل ګرېـوان خیــرې کــړم
فرياد مې نه اوري که ټول کميس پر ځان خيرې کړم

هــر چــا د خپلــو خواهشــاتو پســې منــډه کــړې
که زه هر څو په چيغو چيغو خپل دهـان خیــرې کــړم

د وفــا بــوی خــو دې زمــا تــر پــوزې نــه رســېږي
د بې وفا جانان تصوير به پــه ډېـران خیــرې کــړم

نه مې خوشحال سپرلی په ژوند چېرې مسکان ليدلی
دغه تياره سـپېره لمــن بــه د خــزان خیــرې کــړم

پرېږده طبيبه چې مې وينې په دې خاوره څاڅي
زخم، ملهم ټولې پټۍ بـه د پاسـمان خیــرې کــړم

که د افغان په غيرت باندې څوک تور شال غوړوي
هم به يې تاريخ، هم به يې فرهنـګ، هـم بـه يــې
ديــــــــوان خيــــــــرې کــــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غيرت راغلـی
دا د غفلت درنه برسټن به د پاسـبان څيـرې کـړم

رقيبــه ســتا پــه دې ســخا کـــې د ريــا نښــه ده
تعجبه نه ده که ګيلم، که دې سـترخوان څيـرې کـړم

کــه د غايــب سره پــه غــم د ولــس چــا نــه ژړل
قلم به مات کړمه کاغذ به پسې وران څيـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به ژاړم

نه به ژاړم، نه به ژاړي، نه به ژاړې
نه به غواړم، نه به غواړي، نه به غواړې

په هر حال کې د مظلومو خبردار يې
مرګ او غم زموږ ولس په کې رانغاړې

په خپل ژوند مو خوشحالي ميندلې نه ده
نن د يو سبا د بل زېرى به راوړې

دغه حال ژوندون تريخ کړى د هر چا دى
د نن يو سبا د بل سر ته ولاړې

څه ګناه مو ده ظالمه وايه ولې؟
په دې ښکلو، ښايستو مو خاورې واوړې

پر ماشه چې ګوته ږدې نښه صحيح که
تا خو زموږ کړې بې ګناه خونې ويجاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــر قــوم ګــوره خوشــحالي سره ژونــدون کــا
مــدام رو رو زمــوږ لــه ســترګو اوښــکې لاړې

دغه حال کې هم به مره یوو، هـم بـه پـړه یـوو
نشــته هیڅــوک لــه مظلــوم سره هــم غــاړې

چـــا تـــه وژاړو و کـــومې خواتـــه لاړ شـــو
غایـــب ځکـــه وروي پـــه خپـــل سر کـــاڼې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروو

دا یـو غـم زمـوږ نـه دی هـزار بـار غـم تېـروو
خلاص نه شـو لـه ګـوزاره بـل ګـوزار هـم تېـروو

د دیـن، وطـن لپـاره زمـوږ هـر څـه قربـاني دي
زموږ ژوند خدای(ج) په لاره پـه دې لار هـم تېـروو

ظالمـه سـتا نـه مخکـې دا زمـوږ جـونګړه ورانـه
اوس وار غربیـه سـتا دی، سـتا بمبـار هـم تېـروو

هېڅ وخت زموږ بدن د دې پردو زخمو خلاص نه شـو
دا سرې لمبـې لا څـه دي سـور انګـار هـم تېـروو

د موسی هغه امسا یوو، هېڅ توپیر نشته په مـوږ کـې
دا مـار او لـړم څـه دي سـور ښـامار هـم تېـروو

د روس ټوله اسـیا مـونږه لـه سـتونې تېـره کـړې
مخ تـه دا فرعـون راغلـی دا هوښـیار هـم تېـروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي و لوی نعمت ته زموږ هــر څـه قربـاني دي
زنــدان چـــې تېـــروو زخـــم پرهـــار هـــم تېـــروو

غايبــه افغانــان بــه شــهيدان يـا بــه غازيـان شي
اغيـــار هـــم تېـــروو ورسره يـــار هـــم تېـــروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه زياته شوه

د هرې ورځ په تېرېدو مې اندېښنه زياته شوه
بلا دې واخلمه طالبه ستا خرڅه زياته شوه

دا غر او پر او د سکوټرو بې مطلبه رفتار
د کوم درکه دې طالبه دا پيسه زياته شوه

مظلوم ولس سپوره ډوډۍ خوري بس ناچاره به وي
ته ګوشت، پلو، ښوروا وې خوره ستا خو فايده زياته شوه

د ولسي او د طالب له ورايه فرق معلوم دی
دا خو يې ځکه لباسونو کې مزه زياته شوه

دا بعضې بعضې شکر خدايه راته ښه چاغ شوي
وايه لاليه دغه ستا غوښه په څه زياته شوه

هغه تريخ وخت او ترخې شپې د پرون مه هېروه
شکر وباسه اوس خو ټوله منطقه زياته شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د ولس په دې ناخوالو بانـدې ځـان خـبر کـړه
که مثبت کم شوه د منفي بیـا نتیجـه زیاتـه شـوه

لارې سـړک ولســه جــوړ کــه ثوابونــه ډېــر دي
د ثواب کار پخپله نـه کـړې دا لانجـه زیاتـه شـوه

هر یو واکمن به د مظلـوم ولـس ځـواب ور کـوي
مه هېروه که دې په ژوند کې ورځ او شپه زیاته شـوه

غایب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذلیـل ولیـدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصـله زیاتـه شـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوروزک د پېښې یوه خاطره

یــوه قیصــه درتــه کومــه د خپــل کــلي نــوروزک
یو میین و چا خبر کړی دا پــه مــنځ کــې د سرک

انفجار شو پر رنجرې پــه هــوا پورتــه ټــوټې شــوې
نه رنجره نــه کســان ول لــه یــو مخــې شــوله ورک

عسکر د حکومت راغلــل ټــول کلــی محــاصره شــو
اخ و ډب په کــلي جــوړ شــو د مظلــوم نــه و درک

په بې رحمه یې هر څوک له خپل کورونــو را ایســتله
د ټوپــک لرګــي وهــل وو، ویــل وځغلــئ چابــک

د چا وینې یې کړې تویې د چا شنه کــړل بدنونــه
هر عسکر وروره په لاس کې را خیستلی و کوتــک

نه روغ رنځــور مــالوم و، نــه دلیــل و، نــه خــبرې
پــه کانــه لیــوني بانــدې وارې وشــول د ســټک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را جمع ټول ولس کړ سـپکې سـپورې هـم کـولې
مونږه ټوله قطار ناست و هر سړی حیران هک پک

د تعجب خبره دا وه، ویل میـین دی تاسـو ایښـی
چا خو هېڅ نه شو ویلی، و په لاس کې یې ټوپـک

اته کسان یې موږ پـه دې پېښـه کـې تـورن کـړو
په موټرو کې سپاره کړو هم په لاس یې کـړو ولچـک

یو څو ورځې بندیان و اخر خلاص له دې عـذاب شـو
تر ابـده بـه بنـدیان وای د ولـس نـه وای کمـک

اخر دا مظلوم ولس به دغه شپې چېرې سبا کـړي
د ټوپک میل ورته ښیي هم چې وي لـه قهـره ډک

بې ګناه ګنهکاران شـو د دې خپـل عمـل د لاسـه
را سره که دا عمل وي د خوښي بـه نـه وي څـرک

د غایب دغه ښېرا ده چـې مظلـوم ازاروي څـوک
ته پرې خپور د غم عذاب کړې ته پرې خپور د غم تلتـک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

دا به ځمکه دا اسمان وي نه به زه يم نه به ته يې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه به زه يم نه به ته يې

نه خو پاتې انبيا شول هر څه خاورو لاندې کړي
تش لاسونه ترې روان وي نه به زه يم نه به ته يې

ربه ستا دا نعمتونه موږ نا شکره بندګان يوو
تا ته ښکته مو چشمان دي نه به زه يم نه به ته يې

په امېد د دې دنيا موږ په اوږده منزل روان يوو
نا ګهانه مرګ عيان وي نه به زه يم نه به ته يې

موږ په غم کې د دنيا يوو د عقبا نه بې پروا يوو
سود مو کم دی ډېر مو زيان وي نه به زه يم نه به ته يې

شپې او ورځې چې تېرېږي موږ لنډېږو قبر خواته
اوس خوښي وي بيا خپګان وي نه به زه يم نه به ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خلاصېږو له اجله که مو ډېر مـال او دولـت وي
په نمبر سره روان وي نه به زه يم نـه بـه تـه يـې

تور لحد د وحشت ځاى دى سر دې ښکته کړه ګرېوان ته
بيا دې تېر ساعت ارمان وي نه به زه يم نه به تـه يـې

نه مو پښـې د عبـادت دي نـه لاسـونه د سـخا دي
په هر څه کې مو نقصان وي نه به زه يم نه به تـه يـې

سوال ځواب د ميـزان تلـه د سـقر نـه پنـا غـواړو
نيکي نشته ټول عصيان وي نه به زه يم نه به ته يې

امېدوار يې د رحمت يوو شفيع ته شې يا رسـوله!
دا غايب په وېر د ځان وي نه به زه يم نه به ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل څه نشته

ږز او ږوز دی هم بمبار دی بل څه نشته
هر سړی په غمو بار دی بل څه نشته
خوشحالي په تمه تمه عمر تېر شو
ډېر مو خوار دا انتظار دی بل څه نشته
مرد هغه دی د هغې دنيا سوچ وکړي
دا دنيا يو شپه سهار دی بل څه نشته
چې د دين او د اسلام نه ځان فدا کړي
دا عاشق په کردګار دی بل څه نشته
هم د خدای په نامه ايښی يې خپل سر وي
زه غلام، دی مې بادار دی بل څه نشته
د پتنګ په شان په شمع باندې ځار شو
هم عاشق دی هم يې يار دی بل څه نشته
سور ښامار مو په وطن کې په ملا پرې شو
دا د خدای د احسان کار دی بل څه نشته
چې د خدای په نامه تللی کوم انسان وي
غايب ټوله ترينه ځار دی بل څه نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

د عـــزت او د ابـــرو احســـاس بـــه نـــه وي
در کـــوي تـــا تـــه لاســتونې لاس بـــه نـــه وي

کــه د خولــه شــوه پــه لهــب ســترگې ناکــارې
بربنـــډ نـــه دی د حیـــا لبـــاس بـــه نـــه وي

وروســـته نـــه گـــوري هـــر څـــوک پـــه مخـــه لاړل
چـــې پـــه ښـــه او بـــد پـــوهېږي قیـــاس بـــه نـــه وي

د نـــا اهلـــو بـــه دا فـــرق لـــه ورایـــه ښـــکاري
هم بې خوله هـم بـې وعـده وي پـاس بـه نـه وي

هغــه څــوک چــې و مظلــوم تــه کمــین گــوري
ور نصـیب بـه یـې سـوټ خـر وي آس بـه نـه وي

تـــه یـــې څـــه لـــه لټـــوې لـــوړو قصـــرو کـــې
دې ناکــارو تــه کــوز گــوره پــاس بــه نــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيـــا لـــه خطـــرو ډکـــه لار صـــحي کـــه
تـــل بـــه دا اســـان منـــزل او کـــراس بـــه نـــه وي

د لا مخکـــــې پوشـــــيده جـــــامې د کـــــار وي
هــم بــه در، هــم بــه موجــود وي داس بــه نــه وي

زه غايـــب بـــه تـــا تـــه داســـې مثـــال در کـــړم
مثلـــث قاعـــده، ضـــلعي وي راس بـــه نـــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاګل يم

چې په خپل ژوند اعتبار کړم غټ پاګل يم
د امېد په تمه کار کړم غټ پاګل يم

د ازار نه چا بازار ليدلی نه دی
دا چې بل چا ته ازار کړم غټ پاګل يم

په خپل تېغ باندې مې دواړې پښې پرې شوې
زه چې بل باندې ګوزار کړم غټ پاګل يم

راته مخکې مې نيکه او پلار پناه شول
زه له دې څخه انکار کړم غټ پاګل يم

د سقر او د جنان لاره معلومه
نفس شيطان په خوښه کار کړم غټ پاګل يم

هېڅ عمل د رهاتوب را سره نشته
دا چې فخر په نامدار کړم غټ پاګل يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـــې پـــه ژبـــه دې اقـــرار تصـــديق پـــه زړه وي
تـــش پـــه ژبـــه چـــې اقـــرار کـــړم غـــټ پاګـــل يـــم

دا اغيــــــار خــــــو زمــــــا نيکونــــــو پېژنــــــدلی
دا اغيار چـې ځـان تـه يـار کـړم غـټ پاګـل يـم

راتـــه ګـــران شـــو تـــا تميـــز د ښـــو او بـــدو
هـر جاهـل ځـان تـه بـادار کـړم غـټ پاګـل يـم

د خپـــل سر تشـــخيص مـــې وکـــړ مغـــز نـــه وه
بـې مغـزو غايـب هوښـيار کـړم غـټ پاګـل يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

❧ کتاب ❧

نـــــه ملګــــــرى د کتـــــاب شـــــوم
نـــــه د چـــا د ســـوال ځـــواب شـــوم

نـــــه د پـــلار مـــال او دولـــت شـــته
نـــــه مَلـــک شـــوم نـــه نـــواب شـــوم

نـــــه صـــــوفي شـــــوم پرهيزګـــــاره
غـــرق د جهـــل پــــه دريـــاب شـــوم

نـــــه عابـــــد او نـــــه ســـخي شـــوم
نـــــه دعـــــا نـــــه د ثـــــواب شـــوم

نـــــه طالـــــــب د ديـــــــن د لارې
نـــــه مـــــلا زه د محـــــراب شـــوم

ځـــان مـــې نـــه دی پـــه اختيـــار کـــې
د شـــيطان سره پـــه چـــاپ شـــوم [2]

[2]- ګډېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قســـــــمت کاســـــــه چپــــــه ده
نـــــه ښــــوروا نــــه د کبــــاب شــــوم

د دې حــــــرص ظــــــالم د لاســــــه
نــــه مــــړه خېټــــه پــــه خــــواب شــــوم

نــــه مــــې کســــب وظیفــــه شــــته
نــــه حــــاکم شــــوم نــــه جنــــاب شــــوم

دې نــــه ورک پــــه دنیــــا ښــــه یــــم
زه غایــــــب ومــــــه غیــــــاب شــــــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

ځان کښې نښه د رحمت کا
بیا ته تمه د جنت کا

په اوږو ناست ملایک دي
و شیطان ته حقارت کا

د ثواب په طلب درومه
په ګناه تل ندامت کا

بدن تل په بدي پرزي
د نیکانو یې خدمت کا

په لهب کې ژوندون مه کړه
تل د ښو خلکو خصلت کا

هم په دواړو کې لذت کا
بندګي د شریعت کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبـــــاد حـــــق خــــــو فــــــرضي وي
هـــــم يــــــاري د جماعــــــــت كـــــا

پيغمـــــــــــبر امتـــــــــي وايــــــــــي
ځــــان امـــــت كـــا ځـــان امـــت كـــا

هـــــر څـــــه تــــا كــــــړي غايبـــــه
ځــــــان پخپلــــــه ملامــــــت كــــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

نــه مــې دولــت نــه مــې حســاب پــه کــار دی
زمـــا قلـــم، کاغـــذ، کتـــاب پـــه کـــار دی
کـــه عـــزت غـــواړې نـــو پـــه علـــم غـــواړه
نـــه دنيـــادار او خـــان، نـــواب پـــه کـــار دی
بنـــده تـــه وګـــوره دې خپـــل عمـــل تـــه
ســـتا سره هغـــه ســـوال، ځـــواب پـــه کـــار دی
نـــه خپلـــه پـــوه وې، نـــه د بـــل چـــا منـــې
دې لـــټ ځـــاروي لـــره قصـــاب پـــه کـــار دی
پـــه الوتـــو خـــو مرغـــان ټـــول الـــوزي
اوچـــت پـــرواز ســـتا د عقـــاب پـــه کـــار دی
يـــې نـــا اګـــاه ځـــان چـــې اګـــاه بـــولې تـــه
دې بـــې انصـــاف تـــه سم عـــذاب پـــه کـــار دی
پـــه علـــم ځـــان پـــوه کـــړه غايبـــه لا هـــم
نـــه دې خوښـــي راحـــت او خـــواب پـــه کـــار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

ته زما خبرې اورې، وايه ستا خبرې کومې دي
په غوسه يې ولې ما ته د خندا خبرې کومې دي

په لټون د غماز ولې اى اشنايه ته خپه شوې
د جفا چې کړې خبرې د وفا خبرې کومې دي

زه ستا په انتظار ومه قاصد ته ډېر ښه راغلې
په بېړه راته وايه د اشنا خبرې کومې دي

وعده دې د سبا کړه ستا سبا دې سل سبا شوه
اوس خو سبا شوې د سبا خبرې کومې دي

ګرم اوس بازار د حسد او کينه بغض شو
کاذب شول مجلسونه د رښتيا خبرې کومې دي

تا به راته ويل چې په هر درد کې دې همرا يمه
ته خو ما پورې خندېږې د ژړا خبرې کومې دي

هر سړى غايبه غلام به تر مطلبه وي
هر څه دنيايي شوه د عقبا خبرې کومې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلا ور پسې

که خدایدادخېل او که منګل وران شو، بلا ور پسې
که د ولس کور او غوجل وران شو، بلا ور پسې

د خوشحالي نه ډک کورونه څه خندا وه پکې
اوس په ژړا رانجه کجل وران شو، بلا ور پسې

مظلوم ولس رنځور په کور کې شو درمل په ارمان
ورته په مخکې لار او پُل شو، بلا ور پسې

عجب هدف دی د ولس مرمۍ خطا نه درومي
که د چا مخ، شا او بغل وران شو، بلا ور پسې

ظالم د لرې ننداره کوي همداسې وايي
هغه کور وران شو هغه بل وران شو، بلا ور پسې

غوړونه نشته که هر څو په چیغو چیغو ژاړي
که زراعت، باغ او ځنګل وران شو، بلا ور پسې

دا غټ توپونه او ړندې بمبارې ګوره ورته
که د یوه پر ځای کې سل وران شو، بلا ور پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موجوده د غم توپان نه څـوک محفوظـه نـه دي
د چا چارګل، د چا اوربل وران شـو، بـلا ور پسـې

د ماشـــې ګوتــه بــه دې تــا اشــنا پــه بــلا واړوي
د چا چې زړه، د چا ګوګل وران شو، بـلا ور پسـې

زموږ د سپيرو کورو لوګی او لمبـې پورتـه شـولې
که سر او مال مو په يو ځل وران شو، بلا ور پسـې

دا د ولس تبـاهي هــر چـا خـو خپـل حـق ګڼلـی
که د غايب شـعر او غـزل وران شـو، بـلا ور پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمه

حرامخوره مې بد ايسي په چرسيانو کې څه تمه
ډيسکو، فېشن ځوانان شول فاسقانو کې څه تمه

چې مې رېږه شوله سپينه اوس هر چا ته احمق ښکارم
زامن راته پلاران شول، دې پلارانو کې څه تمه

چې نه وي سرېټوب نښه د ده ښکلي وجود کې
دا چل او دوکه باز دي لوفرانو کې څه تمه

په دود سترګې رندې شوې په لمبه نه تاوده کېږي
په دوستۍ به ستا شرمېږي دې خپلوانو کې څه تمه

خپلوي اوس يو رواج شو او رواج هم پسې ورک شو
ځان پوه او هوښيار بولي هوښيارانو کې څه تمه

ټولې ونې بې مېوې شوې او صاحب کې مېوه نشته
ولې که ناجو دي چناړانو کې څه تمه

[3]- يو ډول ونه يا درخته ده، (وله) ورته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چورندک ترینه بهتر دی په حلالو کې حسـاب دی
کرک شو مردارخور په تور کارغـانو کـې څـه تمـه

عجب وخت دی راغلی چې هر څه مو په لور کج ځي
مشران چې کبرجن شول په کشرانو کـې څـه تمـه

د دين، هېواد احساس په زړه کې نـه لـري غايبـه
پــه داســې عالمــانو، شــاعرانو کــې څــه تمــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فساد

چې په ملک کې مو فساد شو
حق خپه شو، باطل ښاد شو
دا افت له کومې راغی
چې ملوث مو ټول هېواد شو
پلمې جوړې د رشوت شوې
د مظلوم د خولې فرياد شو
د خدای وېره زړه کې نه وي
نو خراب يې ژوند بنياد شو
بدبختي مو په وطن ده
د فساد نوم په کې زياد شو
بندې شولې د حق چيغې
چې منصور راته را ياد شو
صداقت او وفا نشته
ورک په هر چا اعتماد شو
که مو دا حال وي غايبه
هم تبا شو هم برباد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې ایښی

د سر خطره د هر چا خپل کلي او کور پرې ایښــی
دا خو پردیـو ظالمـانو پـر مـوږ پـور پـرې ایښــی

د خــوار ولــس مــزدوري او روزګــار پــاتې تښــتي
د ډز او ډوز د لاسه هر چا لو او لــور پــرې ایښــی

ترس او ګرمي ده، د ولس ماشومان دښــتې کــې دي
فریاد، ژړا نږدې هر چا خپل او خپل ورور پرې ایښی

تر شنه اسمان لاندې په دښته کې خپه ناست ومــه
مار را څرګند شو ویل زما په کور دې کور پرې ایښــی

مــا ویــل ظالمــه مجبــوري دلتــه راوســتی یمــه
الله! زموږ ته دې د امن کوم یو لــور پــرې ایښــی

ای زورورو! خدای ته وګــورئ نــور لــرې لاړ شــئ
موږ خو و تاسو ته دا ستا د ټوپک زور پرې ایښــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــې لــه کــافر د بـل د لاســه دومــره نــه ژاړمــه
د مسلمان په منځ کې تل د نفـاق اور پـرې ایښـی

د هــر بــادار امــر منــو، نــور غلامــان اوســېږو
د خپل د لاسه مو دا خپل ځان ته پیغـور پـرې ایښـی

دا تبــاهي او بــدبختي پــه مــوږ روانــه وي تــل
دا خو مو ځکه و خپل ځان ته عمل تور پرې ایښی

دغه مظلوم ولس تبـا شـو هـېڅ قصـور یـې نشـته
بس غم، غوسې ته یې غایب تل په تنور پرې ایښی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي زلميانو ته

مه ګرځئ ای خلکـو د خـارج روپـو کيسـو پسـې
بيا به ارمان وکړئ د خپـل هغـه تېـر وختـو پسـې

ومې لېږه پلاره چې دا بد ژونـد درتـه ښـه کړمـه
کـوره او وړې خپتـه بـه دې زه درتـه مـړه کړمـه
ډېر به دنيادار شې بيا به ګرځـې بېلـدينګو پسـې

پېـژنم دې خويـه خپـل دوکـه را سره مـه کـوه
دا مې ډېر ښه حال دی نور قرضدار مې د چا مه کـوه
بيـا بـه زه ژړېږمـه د تېـرو ورځـو، شـپو پسـې

زوی ويل باباجانه هغه څوک چې دنيادار دي نـن
ښه ماړه اوسېږي بس هر څه يې په اختيار دي نن
په وطن کې ګټه نشته هغه تلـلي پـه ملکـو پسـې

ای بچيه واوره هر څوک ستا په شان لـوفر نـه دي
خپل په ژوند پوهېږي د دنيـا نـه نـا خـبر نـه دي
د يـوې روپـۍ لپـاره ځـان اچـوي ګړنګـو پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ویـل سـړیه دا زمـا زوی خـو لـوفر نـه دی
ښه غیرتي ځوان دی څوک د ده نه خـو بهـتر نـه دی
په خپله نه پوهېږي ولې خانـدې زمـا بچـو پسـې

ولېـږه خـارج تـه چـې زوی وګټـي پیسـې درتـه
دا ښایسته زلمی دی ته یې څه له دېـر رټـې راتـه
سیال او شریک خاندي دا زموږ سپیرو جامو پسې

پلار ویل قرض به وکـړم خـارج تـه زوی لېږمـه زه
ځـان او وږې خېټـه د لاسـو پـه ییلـه مړومـه زه
یا به دنیادار شم یا بـه غـرق شـم تـر غـوږو پسـې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library